

การประเมินผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของลูกจ้างที่สูญเสียนิ้วมือ มือและแขน ต่อค่าทดแทนจากการสูญเสียจากการประกอบอาชีพ

Evaluation of Socio-Economic Impact of the Workers Who Had Occupational Loss Finger, Hand and Arm

เกรียง กิจบำรุงรัตน์ (Krieng Kitbunrungrat)^{*}

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องการประเมินผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของลูกจ้างที่สูญเสียนิ้วมือ มือและแขนต่อค่าทดแทนจากการสูญเสียจากการประกอบอาชีพมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ลักษณะชีวิตความเป็นอยู่ สถานะสุขภาพทางกาย จิตใจ เศรษฐกิจและสังคมของลูกจ้างที่สูญเสียนิ้วมือ มือและแขนจากการประกอบอาชีพภายหลังจากการได้รับการจ่ายค่าทดแทน 2) เพื่อประเมินความสูญเสียทางเศรษฐกิจและสังคมของลูกจ้างที่สูญเสียนิ้วมือ มือและแขนต่อค่าทดแทนจากการสูญเสียจากการประกอบอาชีพภายหลังจากการได้รับการจ่ายค่าทดแทน โดยพิจารณาจากด้านประสิทธิภาพการทำงานของลูกจ้างที่สูญเสียสมรรถภาพของนิ้วมือ มือและแขนจากการทำงานต่ำกว่าคนปกติ ด้านการสูญเสียการยอมรับจากปัจจัยภายนอก ด้านความสามารถในการสะสมทุนมนุษย์ ได้มีน้อยลง และด้านทุนมนุษย์เดิมที่สะสมมาไม่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ 3) เพื่อหาตัวแปรที่มีผลต่อการได้รับการจ่ายค่าทดแทนตามประเภทการสูญเสียอวัยวะของลูกจ้าง กลุ่มตัว อย่างที่ศึกษาแบ่งเป็น 6 กลุ่ม ได้แก่กลุ่มลูกจ้างที่ประสบอันตรายจนสูญเสียอวัยวะ 1) นิ้วมือ 2) ง่ามนิ้วมือ 3) มือ 4) ข้อมือ 5) แขนเหนือศอก และ 6) แขนใต้ศอก ในจังหวัดระยอง ปทุมธานี สมุทรปราการและสมุทรสาคร รวมประมาณ 300 คน วิธีการศึกษาเป็นการประเมินความสูญเสียทางเศรษฐกิจและสังคมของลูกจ้างที่สูญเสียนิ้วมือ มือและแขนต่อค่าทดแทนจากการสูญเสียจากการประกอบอาชีพ ด้วยการใช้เทคนิคการวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) และตัวแบบถดถอยพหุคูณ (Multiple Linear Regression Model) ของการได้รับการจ่ายค่าทดแทน

ผลการวิจัยลักษณะชีวิตความเป็นอยู่ สถานะสุขภาพทางกาย จิตใจ เศรษฐกิจและสังคมของลูกจ้างที่สูญเสียนิ้วมือ มือและแขนจากการประกอบอาชีพภายหลังจากการได้รับการจ่ายค่าทดแทน พบว่าลูกจ้างส่วนใหญ่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ดีโดยไม่ต้องมีผู้ดูแลโดยอาศัยอยู่กับครอบครัว และยังคงทำงานที่เดิมต่อไป แต่ลักษณะการทำงานแตกต่างไปจากเดิม นอกจากนี้ยังมีกำลังใจที่ดีสามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อนร่วมงานได้ ลูกจ้างส่วนใหญ่เป็นคนต่างจังหวัดจึงพักอาศัยในบ้านเช่า/ห้องเช่ากับสามี/ภรรยา มีคนที่ต้องเลี้ยงดู/ดูแลรับ ผิดชอบซึ่งมักเป็นบิดา/มารดาสามารถปรับตัวเข้ากับครอบครัวได้ ปัญหาอุปสรรคของลูกจ้างในการดำรงชีวิตในปัจจุบันนั้นส่วนใหญ่ทำงานไม่สะดวก/ทำได้ไม่เต็มที่ ลูกจ้างส่วนใหญ่มีสถานะสุขภาพทางกาย จิตใจ ปัญญาและสังคม

^{*} คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี

Faculty of Science and Technology, Dhonburi Rajabat University, Corresponding Author,

E-mail: Kriengstat@yahoo.com

ค่อนข้างปกติ ดูแลช่วยเหลือตัวเองได้ ยกเว้นแต่ในช่วงเวลาหลังจากประสบอันตรายในตอนแรกจำเป็นต้องมีผู้ดูแลเพราะยังไม่คุ้นเคยต่อการช่วยเหลือตัวเอง ซึ่งต้องอาศัยเวลาในการปรับตัวแต่ลูกจ้างมีความเห็นว่าตนเองมีสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมแย่ลงกว่าเดิม เพราะมีข้อจำกัดในการทำงานที่ใช้นิ้วมือหรือมือไม่ถนัดเหมือนเดิม ทำให้สูญเสียโอกาสในการทำงานที่จะหารายได้ให้มากขึ้นหรือได้รับความก้าวหน้าในการทำงาน ซึ่งเป็นความสูญเสียทางเศรษฐกิจและยังมีความรู้สึกที่ตนเองมีปมด้อยและอายเพื่อน ซึ่งเป็นความสูญเสียทางสังคมที่ประเมินค่าไม่ได้ การประเมินความสูญเสียทางเศรษฐกิจและสังคมของลูกจ้างที่สูญเสียสมรรถภาพของนิ้วมือ มือและแขนจากประกอบอาชีพภายหลังจากการได้รับการจ่ายค่าทดแทนส่วนใหญ่จะขึ้นอยู่กับตัวแปรช่วงอายุลูกจ้าง สถานภาพการสมรสของลูกจ้าง ระดับการศึกษาของลูกจ้างและอวัยวะที่สูญเสียสมรรถภาพการทำงานของลูกจ้าง นั่นคือการได้รับการจ่ายค่าทดแทนตามประเภทการสูญเสียอวัยวะของลูกจ้าง มีความสัมพันธ์กับอวัยวะที่ได้รับการสูญเสียสมรรถภาพของลูกจ้างจากการประกอบอาชีพ และอายุของลูกจ้าง ซึ่งจะได้สมการถดถอยพหุคูณของตัวแปรที่มีผลต่อการได้รับการจ่ายค่าทดแทนตามประเภทการสูญเสียอวัยวะของลูกจ้างคือ $SOS=190704.10+39379.054PHY-4337.689 AGE$

คำสำคัญ: การประเมินผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจและสังคม ค่าทดแทนจากการสูญเสีย การวิเคราะห์ความแปรปรวน ตัวแบบการถดถอยพหุคูณ

Abstract

The purpose of this research is the evaluation of socio-economic impact of the workers who had occupational loss finger, hand and arm of compensation aimed to examine: 1) study lifestyle characteristics of the workers who had occupational loss finger, hand and arm after receiving compensation; 2) study socio-economic status of the workers who had occupational loss finger, hand and arm after receiving compensation; 3) assess socio-economic loss of the workers who had occupational loss of finger, hand and arm after receiving compensation. 4) The variables that affect the compensation base on the worker's organ. The sample was consisted of 6 groups in area Rayong, Puthumthani, Samutprakarn and Samutsakon involving 300 workers. Methodology of research is the evaluation of socio-economic impact of the workers who had occupational loss finger, hand and arm of compensation by using Analysis of Variance (ANOVA) and Multiple Linear Regression Model for occupational loss.

The findings were as follows: study lifestyle characteristics of the workers who had occupational loss finger, hand and arm after receiving compensation; Most workers were able to perform their routine activities without the attendants' assistance. These workers have still lived with their family and worked in the same enterprise, but performing different duties. Moreover, these workers still have strong mind and were able to adapt to their colleagues. They stayed in rented homes or rented rooms with their husband or wife. These workers had

their own responsible members who were their parents. Most of the workers could adapt to their families. Most problems/obstacles in their current living were inconvenient and inefficient working. Next, most workers had somewhat normal physical, mental, spiritual and social health status. They were able to help themselves without the attendants' assistance apart from the time after the accidents when the workers had just lost their finger or hand. They were not be able to familiarize to their self-assistance which they needed time for adaptation. Followed this, the workers agreed that they had worse socio-economic status because of their work limitation of using finger or hand not as usual. These workers had lost their promising work opportunity for earning more income or work promotion which were their socio-economic loss. Moreover, the workers had accepted that they had inferiority complex and shyness of their imperfect body among their colleagues which were undetermined social loss. The independent variables affected by the evaluation of socio-economic impact of the workers who had occupational loss finger, hand and arm; were associated with the loss of the worker's organ, and age. This is the compensation which is associated with the loss of the worker's organ, and age. Variables that affect the compensation base on the worker's organ are: $SOS=190704.10+39379.054PHY-4337.689AGE$

Keywords: Evaluation of socio-economic impact, Occupational Loss, Analysis of variance (ANOVA), Multiple regression model

1.บทนำ

ลูกจ้างสถานประกอบการต่างๆ มักมีความเสี่ยงต่อการเจ็บป่วยจากโรคที่เกิดจากการทำงานและความไม่ปลอดภัยจากการทำงานเพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากการใช้เครื่องจักร สารเคมี และบรรยากาศการทำงานที่ไม่เหมาะสมในระหว่างกระบวนการผลิต แม้เจ้าหน้าที่ในหน่วยงานภาครัฐจะได้พยายามที่จะแก้ไขและลดปัญหาแล้วก็ตาม แต่ปัจจัยที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการประสบอันตรายระหว่างการทำงานคือผู้ประกอบการ ยังขาดความตระหนัก หรือเอาใจใส่ในการป้องกันโรคจากการทำงานที่ดีพอ ตัวลูกจ้างเองก็ยังขาดการใช้เครื่องป้องกันอันตรายส่วนบุคคล และความตระหนักในเรื่องความปลอดภัยในการประกอบอาชีพโดยเฉพาะการทำงานที่ต้องใช้เครื่องจักร หรือของมีคม

จากสถิติของกองทุนเงินทดแทน ลูกจ้างยังคงประสบอันตรายจากการเสียชีวิตและทุพพลภาพค่อนข้างสูง มีลูกจ้างที่สูญเสียอวัยวะจนต้องหยุดงาน นิ้วมือเป็นอวัยวะที่ได้รับอันตรายจากการทำงานสูงสุดใน 5 ลำดับแรก รองลงมา คือ ตา มือ ง่ามนิ้วมือ ตามลำดับ สาเหตุที่ทำให้ลูกจ้างประสบอันตรายมักเกิดจากการถูกวัตถุ หรือสิ่งของตัด บาด ทิ่มแทง กระแทก ชนวัตถุหรือสิ่งของ หรือสารเคมีกระเด็นเข้าตา

ตามพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. 2537 มาตรา 26 ได้กำหนดให้มีจัดตั้งกองทุนเงินทดแทน สำนักงานประกันสังคม เพื่อจ่ายเงินทดแทนแก่ลูกจ้างแทนนายจ้าง ซึ่งมีหน้าที่ต้องจ่ายเงินสมทบตามมาตรา 44 และเป็นค่าใช้จ่ายตามมาตรา 43 เมื่อลูกจ้างประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยหรือสูญหายให้นายจ้างจ่ายค่าทดแทนเป็นรายเดือนให้แก่ลูกจ้างหรือผู้มีสิทธิตามมาตรา 20 แล้วแต่กรณี ตามที่กำหนดไว้ตามมาตรา 18

เงินทดแทนตามพระราชบัญญัตินี้ หมายถึง เงินที่จ่ายเป็นค่าทดแทน ค่ารักษาพยาบาล ค่าฟื้นฟูสมรรถภาพในการทำงาน และค่าทำศพ กฎกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม ได้กำหนดอัตราค่ารักษาพยาบาล เมื่อลูกจ้างประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยให้นายจ้างจ่ายค่ารักษาพยาบาล พ.ศ. 2551 มีผลบังคับใช้แล้ว ตั้งแต่ 13 พฤษภาคม 2551 โดยเพิ่มวงเงินค่ารักษาพยาบาลที่ลูกจ้างประสบอันตราย หรือเจ็บป่วยจากการทำงานที่ได้รับจากกองทุนเงินทดแทนจากเดิม 35,000 บาท เพิ่มเป็น 45,000 บาท หากไม่เพียงพอจ่ายเพิ่มอีกจากเดิม 50,000 บาท เพิ่มเป็น 65,000 บาท และค่ารักษาพยาบาลสูงสุดจากเดิม 200,000 บาท ปรับเพิ่มเป็นไม่เกิน 300,000 บาท และกรณีที่ลูกจ้างซึ่งเป็นผู้ป่วยในมีค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับค่าห้อง ค่าอาหาร ค่าบริการพยาบาล และค่าบริการทั่วไปให้นายจ้างจ่ายตามจริงไม่เกินวันละ 1,300 บาท สำหรับลูกจ้างที่ต้องรับการฟื้นฟูสมรรถภาพในการทำงานภายหลังประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยทางนายจ้างจะจ่ายค่าใช้จ่าย ในการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านการแพทย์และฝึกอาชีพเท่าที่จ่ายจริงไม่เกิน 20,000 บาท และค่าใช้จ่ายในการผ่าตัดเพื่อประโยชน์ในการฟื้นฟูสมรรถภาพในการทำงานไม่เกิน 20,000 บาทตามที่กำหนดไว้ตามประกาศนี้

การที่ลูกจ้างประสบอันตรายจนสูญเสียนิ้วมือ มือและแขนจากการประกอบอาชีพนั้น จะส่งผลกระทบต่อตามมาดามากมายทั้งในด้านร่างกาย จิตใจและสังคม ผลกระทบด้านร่างกายที่เห็นได้ชัดเจนที่สุด คือ ไม่สามารถใช้นิ้วมือ มือและแขนได้เหมือนคนปกติ ส่งผลกระทบต่อการทำงานที่จำเป็นต้องใช้ความสามารถในการทำกิจกรรมต่างๆ ลดลง และต้องพึ่งพาผู้อื่นมากขึ้น ผลกระทบทางจิตใจได้แก่ ความรู้สึกผิดหวังทั้งต่อตนเอง และต่อภาพลักษณ์ ทำให้ลูกจ้างที่สูญเสียนิ้วมือ มือและแขนนั้นเสียความมั่นใจในตนเอง เกิดความรู้สึกว่าด้อยคุณค่าในตนเองลดลง เปรียบเทียบตนเองกับผู้อื่น รู้สึกอับอาย ลูกจ้างที่ประสบอันตรายจนสูญเสียนิ้วมือ มือและแขนนั้นต้องพยายามปรับตัวกับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น

ปัญหาทางการปรับตัวและการยอมรับของลูกจ้างที่สูญเสียนิ้วมือ มือและแขนนั้นจะสูญเสียการทำงานที่หรือการควบคุมของร่างกาย ขาดโอกาสในการใช้ชีวิตในสังคม ต้องเผชิญทัศนคติทางลบของสังคมที่มีต่อคนพิการ ถูกปฏิเสธจากสังคม บางครั้งถูกเลิกจ้าง/ออกจากงาน รู้สึกน้อยใจในชะตากรรมที่เกิดขึ้นทำให้เขารู้สึกท้อแท้หมดหวัง เบื่อหน่าย รู้สึกตนเองไร้ค่าหรือขาดความสามารถ รู้สึกไม่มั่นคง ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง อย่างไรก็ตามเมื่อพวกเขาต้องพิการแล้วยังถือว่าเป็นทรัพยากรบุคคลส่วนหนึ่งของประเทศที่จำเป็น

สุรพล ปธานวนิชและคณะ (2541) ศึกษาเรื่อง “ชีวิตการทำงานของลูกจ้างพิการในประเทศไทย” มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจการจ้างงานและการทำงานตลอดจนการดำรงชีพของลูกจ้างพิการที่ทำงานตามข้อกำหนดของกฎหมายฟื้นฟูสมรรถภาพคนงาน พบว่า จากการประเมิน ความสามารถของหัวหน้างานที่มีต่อคนพิการ ประกอบกับการประเมินตนเองของลูกจ้างพิการ ให้ข้อสรุปว่าความสามารถของลูกจ้างผู้พิการจะอยู่ในระดับประมาณร้อยละ 84.29 ของลูกจ้างปกติ โดยมีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 13.73 และพบว่าโอกาสการทำงานในสถานประกอบการของคนพิการเพศชายมีมากกว่าคนพิการเพศหญิงแน่นอนซึ่งผู้วิจัยคาดว่าอาจจะเป็นปัญหาเกี่ยวกับการเลือกปฏิบัติระหว่างเพศชายกับเพศหญิงแต่ไม่ได้มีการพิสูจน์ที่แน่ชัด ในเรื่องของค่าจ้าง พบว่า

ค่าจ้างของลูกจ้างที่พิการได้รับโดยเฉลี่ยต่อเดือนอยู่ในระดับประมาณ 6,547.14 บาท มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3,834 บาท โดยมีขอบเขตของค่าจ้างต่ำสุดถึงสูงสุดระหว่าง 600 – 30,000 บาทและจากการวิจัยยังพบว่าลูกจ้างพิการส่วนใหญ่ร้อยละ 90.2 ได้รับการขึ้นค่าจ้างบ้างในขณะที่มีเพียงส่วนน้อยที่ไม่เคยได้รับการขึ้นค่าจ้างเลย

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่า การที่ลูกจ้างประสบอันตรายจนสูญเสียนิ้วมือ มือและแขน นั้น ทำให้ต้องมีการสูญเสียค่าใช้จ่ายที่คิดเป็นมูลค่าได้ทั้งในส่วนของกองทุนเงินทดแทน นายจ้าง และการสูญเสียที่คิดเป็นมูลค่าไม่ได้โดยเฉพาะทางสังคม จึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจที่จะทำการศึกษาลักษณะทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของลูกจ้างที่สูญเสียนิ้วมือ มือและแขน จากการประกอบอาชีพเพื่อให้เป็นข้อมูลที่กองทุนเงินทดแทนจะได้นำไปใช้ในการพิจารณาให้ความช่วยเหลือแก่ลูกจ้าง และนำไปใช้เป็นแนวทางในการณรงค์เพื่อการป้องกันการเกิดอันตรายจากการสูญเสียนิ้วมือ มือและแขน ระหว่างการทำงานต่อไป

2.วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ลักษณะชีวิตความเป็นอยู่ สถานะสุขภาพทางกาย จิตใจ เศรษฐกิจและสังคมของลูกจ้างที่สูญเสียนิ้วมือ มือ และแขนจากการประกอบอาชีพภายหลังจากการได้รับการจ่ายค่าทดแทน
2. เพื่อประเมินความสูญเสียทางเศรษฐกิจและสังคมของลูกจ้างที่สูญเสียนิ้วมือ มือและแขน ต่อค่าทดแทนจากการสูญเสียจากการประกอบอาชีพ ภายหลังจากการได้รับการจ่ายค่าทดแทนโดยพิจารณาจากด้านประสิทธิภาพการทำงานของลูกจ้างที่สูญเสียสมรรถภาพของนิ้วมือ มือ และแขนจากการทำงานต่ำกว่าคนปกติ ด้านการสูญเสียการยอมรับจากปัจจัยภายนอก ด้านความสามารถในการสะสมทุนมนุษย์ได้มีน้อยลง และด้านทุนมนุษย์เดิมที่สะสมมาไม่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้
3. เพื่อหาตัวแปรที่มีผลต่อการได้รับการจ่ายค่าทดแทนตามประเภทการสูญเสียอวัยวะของลูกจ้าง

3.ระเบียบวิธีวิจัย

3.1. รูปแบบการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยประยุกต์เชิงสำรวจ เพื่อศึกษาพฤติกรรมของลูกจ้างที่ทำให้เกิดการประสบอันตรายจนสูญเสียนิ้วมือ มือ และแขนต่อค่าทดแทนจากการสูญเสียจากการประกอบอาชีพ เพื่อศึกษาสาเหตุของการประสบอันตรายจากเครื่องจักรและการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล และเพื่อศึกษาสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีผลกระทบต่อลูกจ้าง

3.2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ลูกจ้างที่ประสบอันตรายจนสูญเสียอวัยวะ ได้แก่ นิ้วมือ มือ และแขนจากการประกอบอาชีพ ในจังหวัดระยอง ปทุมธานี สมุทรปราการ และสมุทรสาคร รวมประมาณ 300 คน เนื่องจากเป็นจังหวัดที่มีการเกิดการประสบอันตรายของลูกจ้างจนสูญเสียนิ้วมือ หรือมือมากที่สุดจากข้อมูลในปี 2559
2. ผู้ประกอบการของลูกจ้างที่ประสบอันตรายจนสูญเสียนิ้วมือ มือ และแขนจากการประกอบอาชีพในจังหวัดระยอง ปทุมธานี สมุทรปราการและสมุทรสาคร

3.3 วิธีการดำเนินการศึกษา

การประเมินผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของลูกจ้างที่สูญเสียนิ้วมือ มือ และแขน ต่อค่าทดแทนจากการสูญเสียจากการประกอบอาชีพ ประจำปี 2559 มีขั้นตอนดังนี้

1. คำนวณหาค่าสถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) ของผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของลูกจ้างที่สูญเสียนิ้วมือ มือ และแขน ต่อค่าทดแทนจากการสูญเสียจากการประกอบอาชีพประจำปี 2559 โดยสถิติพรรณนาที่ใช้ได้แก่ ร้อยละ (Present) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. เพื่อประเมินความสูญเสียทางเศรษฐกิจและสังคมของลูกจ้างที่สูญเสียนิ้วมือ มือ และแขน ต่อค่าทดแทนจากการสูญเสียจากการประกอบอาชีพ ภายหลังจากการได้รับการจ่ายค่าทดแทนโดยพิจารณาจากด้านประสิทธิภาพการทำงานของลูกจ้างที่สูญเสียสมรรถภาพของนิ้วมือ มือ และแขนจากการประกอบอาชีพต่ำกว่าคนปกติ ด้านการสูญเสียการยอมรับจากปัจจัยภายนอก ด้านความสามารถในการสะสมทุนมนุษย์ได้มีน้อยลง และด้านทุนมนุษย์เดิมที่สะสมมาไม่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ ด้วยการใช้เทคนิคการทดสอบค่าเฉลี่ยแตกต่างสองประชากร (Independent Sample t-test) และเทคนิคการวิเคราะห์ความแปรปรวน (One Way ANOVA)

3. เพื่อสร้างตัวแบบถดถอยพหุคูณ (Multiple Linear Regression Model) ของการได้รับการจ่ายค่าทดแทนตามประเภทการสูญเสียอวัยวะของลูกจ้าง

4. ผลการวิเคราะห์

งานวิจัยนี้ ต้องการที่จะการประเมินผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของลูกจ้างที่สูญเสียนิ้วมือ และมือจากการประกอบอาชีพต่อค่าทดแทนจากการสูญเสีย ประจำปี 2559 โดยความสูญเสียที่เกิดขึ้นจะจำกัดความช่วยเหลือในรูปของ “ค่าทดแทน” ตาม พ.ร.บ.เงินทดแทน 2537 นั่นคือจะจำกัดเฉพาะความสูญเสียที่เป็นตัวเงิน ที่เกิดจากการขาดรายได้ที่เป็นค่าจ้างไปในอนาคตอันเป็นผลมาจากความพิการที่เกิดขึ้น เพื่อหาข้อสรุปและข้อเสนอแนะในการปรับปรุงค่าทดแทนโดยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเบื้องต้น ในปี 2559 จากลูกจ้างที่ประสบอันตรายจนสูญเสียอวัยวะ ได้แก่ นิ้วมือ มือ และแขนจากการประกอบอาชีพ ในจังหวัดระยอง ปทุมธานี สมุทรปราการ และสมุทรสาคร รวมประมาณ 300 คน ดังต่อไปนี้

1. สำนักงานประกันสังคม จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 30 คน
2. ศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพคนงานประจำภาคตะวันออก จังหวัดระยอง จำนวน 30 คน
3. ศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพคนงานจังหวัดปทุมธานี จำนวน 20 คน
4. สำนักงานประกันสังคมกรุงเทพ เขตพื้นที่ที่ 7 จำนวน 60 คน
5. สำนักงานประกันสังคม จังหวัดสมุทรสาคร จำนวน 40 คน

4.1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลของลูกจ้างที่สูญเสียนิ้วมือ มือ และแขนจากการประกอบอาชีพ ซึ่งประกอบด้วยเพศ อายุ ประสบการณ์ในการทำงาน สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อวัยวะที่สูญเสียสมรรถภาพและสาเหตุที่ต้องสูญเสียอวัยวะ พบว่าลูกจ้างส่วนใหญ่เป็นเพศชายร้อยละ 66 และเพศหญิงร้อยละ 34 ลูกจ้างส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 35-39 ปี ร้อยละ 21.3 รองลงมาคืออายุระหว่าง 45-49 ปี ร้อยละ 14.3 อายุสูงสุด 65 ปี อายุต่ำสุด 17 ปี อายุเฉลี่ย 36 ปี ลูกจ้างส่วนใหญ่มีอายุงานตั้งแต่ 1-5 ปี ร้อยละ 44 รองลงมาอายุงานมากกว่า 10 ปี ร้อยละ 28 ลูกจ้างส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสอยู่ด้วยกัน ร้อยละ 52.7 รองลงมาโสด ร้อยละ 36.7 ลูกจ้างส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ร้อยละ 44.7 รองลงมาระดับประถมศึกษา ร้อยละ 42 ส่วนใหญ่สถานประกอบการที่ลูกจ้างทำงานคือ จังหวัดสมุทรปราการ ร้อยละ 44.7 รองลงมาคือ กรุงเทพมหานคร ร้อยละ 31 ส่วนใหญ่อวัยวะที่ลูกจ้างสูญเสียคือ นิ้วมือ ร้อยละ 76.3 รองลงมาคือ มือ ร้อยละ 12.7 ส่วนสาเหตุที่ทำให้ลูกจ้างต้องสูญเสียอวัยวะมากที่สุด คือ เครื่องปั๊มท่อนิ้วมือ/มือ ร้อยละ 36.7 รองลงมาคือ การประสบอุบัติเหตุจากการทำงาน ร้อยละ 23.3

4.2 ลักษณะชีวิตความเป็นอยู่ของลูกจ้างที่สูญเสียนิ้วมือ มือและแขน จากการประกอบอาชีพ ภายหลังจากการ ได้รับการจ่ายค่าทดแทน

ลักษณะชีวิตความเป็นอยู่ของลูกจ้างที่สูญเสียนิ้วมือ มือและแขน จากการประกอบอาชีพ ภายหลังจากการ ได้รับการจ่ายค่าทดแทน พบว่าลูกจ้างที่สูญเสียนิ้วมือ มือ หรือแขนจากการประกอบอาชีพส่วนใหญ่ทำงานที่เดิม ร้อยละ 63.8 รองลงมายังไม่ได้ทำงานกำลังอยู่ระหว่างการฟื้นฟู ร้อยละ 30 โดยกลุ่มตัวอย่างมีลักษณะงานใหม่ที่ทำแตกต่างจากลักษณะงานเดิมร้อยละ 6.3 และส่วนใหญ่ปรับตัวเข้ากับเพื่อนร่วมงานหลังประสบอันตรายได้ ร้อยละ 98 แต่ก็ยังมีปรับตัวเข้ากับเพื่อนร่วมงานหลังประสบอันตรายไม่ได้ ร้อยละ 2.0

ลูกจ้างที่สูญเสียนิ้วมือ มือ และแขนจากการประกอบอาชีพ ส่วนใหญ่ปัจจุบันอยู่บ้านเช่า/ห้องเช่า ร้อยละ 62.7 รองลงมาอยู่ที่บ้านของตนเอง/บิดา/มารดา/คู่สมรส ร้อยละ 24.3 ส่วนใหญ่มีคนที่ต้องเลี้ยงดู/ดูแลรับผิดชอบ ร้อยละ 71.3 ซึ่งส่วนใหญ่เป็นบิดา/มารดา และบุตร 1 คน ร้อยละ 33.5 รองลงมาเป็นบุตร 1 คน/ภรรยา ร้อยละ 19.7 ส่วนใหญ่บุคคลที่พักอาศัยอยู่ด้วยเป็นสามี/ภรรยา ร้อยละ 36 รองลงมาเป็นพักคนเดียว ร้อยละ 20.7 ส่วนใหญ่ปรับตัวเข้ากับครอบครัว พ่อแม่ ญาติ พี่น้องได้ ร้อยละ 99.3

ปัญหา/อุปสรรคของลูกจ้างที่สูญเสียนิ้วมือ มือ และแขนจากการประกอบอาชีพในการดำรงชีวิตในปัจจุบัน พบว่าลูกจ้างที่สูญเสียนิ้วมือ มือ และแขนจากการประกอบอาชีพส่วนใหญ่ทำงานไม่สะดวกเหมือนแต่ก่อน ร้อยละ 41.9 รองลงมาไม่มีปัญหา/อุปสรรคในการดำรงชีวิตในปัจจุบัน ร้อยละ 23.5 และลำบากมากขึ้นค่าใช้จ่ายไม่เพียงพอ ร้อยละ 12.4

4.3 ความคิดเห็นของลูกจ้างที่สูญเสียนิ้วมือ มือ และแขนจากการประกอบอาชีพ

ด้านเกี่ยวกับการปรับปรุงเครื่องจักรหรือสิ่งที่ทำให้ประสบอันตราย กลุ่มตัวอย่างลูกจ้างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นในการทำงานเกี่ยวกับการปรับปรุงเครื่องจักรหรือสิ่งที่ทำให้ประสบอันตรายคือ ควรมีมาตรการป้องกันอันตรายของพนักงานในการทำงาน ร้อยละ 24 รองลงมาคือ ควรมีการซ่อมแซมหรือซื้อเครื่องจักรใหม่ ร้อยละ 23

ด้านการจัดการดำเนินการมาตรการความปลอดภัยของสถานประกอบการ กลุ่มตัวอย่างลูกจ้างที่สูญเสียนิ้วมือ มือ และแขนจากการประกอบอาชีพ ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการดำเนินการมาตรการความปลอดภัยของสถานประกอบการ คือ ควรมีการตรวจสภาพเครื่องจักรก่อนการใช้งาน ร้อยละ 22 รองลงมาคือ ควรมีมาตรการป้องกันอันตรายของพนักงานในการทำงาน ร้อยละ 15.0

4.4. การประเมินความสูญเสียทางเศรษฐกิจและสังคมของลูกจ้างที่สูญเสียสมรรถภาพของนิ้วมือ มือ และแขนจากการประกอบอาชีพ ภายหลังจากการได้รับการจ่ายค่าทดแทน

ค่าเฉลี่ยการประเมินความสูญเสียทางเศรษฐกิจและสังคมของลูกจ้างที่สูญเสียสมรรถภาพของนิ้วมือ มือ และแขนจากการทำงาน ภายหลังจากการได้รับการจ่ายค่าทดแทน การประเมินด้านประสิทธิภาพการทำงานของลูกจ้างที่สูญเสียสมรรถภาพของนิ้วมือ มือ หรือแขนจากการประกอบอาชีพต่ำกว่าคนปกติ ลูกจ้างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า การสูญเสียอวัยวะทำให้ข้อจำกัดในระหว่างการทำงาน โดยคิดเป็นค่าเฉลี่ย 2.95 รองลงมา คือ มีความคิดเห็นว่าไม่สามารถทำงานได้อย่างคนปกติ แม้ว่าจะได้รับมือ หรือแขนเทียมหรืออุปกรณ์ช่วยในการทำงานแล้ว โดยคิดเป็นค่าเฉลี่ย 2.89 ส่วนการประเมินในด้านการสูญเสียการยอมรับจากปัจจัยภายนอก ลูกจ้างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า นายจ้างมักสนับสนุนปรับค่าจ้างหรือเลื่อนตำแหน่งให้คนปกติมากกว่าคนที่สูญเสียอวัยวะของร่างกาย โดยคิดเป็นค่าเฉลี่ย 2.93 รองลงมา คือ มีความคิดเห็นว่า นายจ้างมักจะไม่รับคนที่สูญเสียอวัยวะของร่างกายเข้าทำงาน โดยคิดเป็นค่าเฉลี่ย 2.70 ส่วนการประเมินด้านความสามารถในการสะสมทุนมนุษย์ได้มีน้อยลง ลูกจ้างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า ถ้าเขาไม่เป็นคนที่สูญเสียอวัยวะของร่างกายจะสามารถพัฒนาความสามารถในการทำงานไปได้ดีกว่านี้โดยคิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.27 รองลงมา คือ มีความคิดเห็นว่าการฝึกอบรมวิชาชีพเพิ่มเติม จะทำให้คนที่สูญเสียอวัยวะของร่างกายสามารถเจริญก้าวหน้าในงานอาชีพเท่ากับคนปกติ โดยคิดเป็นค่าเฉลี่ย 2.99 ส่วนการประเมินด้านทุนมนุษย์เดิมที่สะสมมาไม่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ ลูกจ้างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า การศึกษาที่ดีของคนที่สูญเสียอวัยวะของร่างกายจะมีส่วนช่วยให้ได้งานที่มีรายได้ดีกว่าคนที่สูญเสียอวัยวะของร่างกายที่มีการศึกษาต่ำกว่า โดยคิดเป็นค่าเฉลี่ย 2.96 รองลงมา คือ หากก่อนการสูญเสียอวัยวะและหลังการสูญเสียอวัยวะงานที่ทำเป็นคนละอย่างกัน ลูกจ้างมีความคิดเห็นว่าสามารถประกอบอาชีพปัจจุบันได้โดยไม่จำเป็นต้องเรียนในโรงเรียนใดๆ มาก่อน โดยคิดเป็นค่าเฉลี่ย 2.91 การประเมินความสูญเสียทางเศรษฐกิจและสังคมของลูกจ้างที่สูญเสียสมรรถภาพของนิ้วมือ มือ และแขนจากการประกอบอาชีพภายหลังจากการได้รับการจ่ายค่าทดแทน ลูกจ้างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า การประเมินด้านทุนมนุษย์เดิมที่สะสมมาไม่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ มีค่ามากที่สุด โดยคิดเป็นค่าเฉลี่ย 2.87 รองลงมา คือ มีความคิดเห็นว่า การประเมินด้านเรื่องความสามารถในการสะสมทุนมนุษย์ได้มีน้อยลง โดยคิดเป็นค่าเฉลี่ย 2.79

4.5 การเปรียบเทียบการประเมินความสูญเสียทางเศรษฐกิจและสังคมของลูกจ้างที่สูญเสียสมรรถภาพของนิ้วมือ มือ และแขนจากการประกอบอาชีพ ภายหลังจากการได้รับการจ่ายค่าทดแทน

การเปรียบเทียบการประเมินความสูญเสียทางเศรษฐกิจและสังคมของลูกจ้างที่สูญเสียสมรรถภาพของนิ้วมือ มือ และแขนจากการประกอบอาชีพ ภายหลังจากการได้รับการจ่ายค่าทดแทน คือ ด้านประสิทธิภาพการทำงานของลูกจ้างที่สูญเสียสมรรถภาพของนิ้วมือ มือ และแขนจากการประกอบอาชีพต่ำกว่าคนปกติ ด้านการสูญเสียการยอมรับจากปัจจัยภายนอก ด้านความสามารถในการสะสมทุนมนุษย์ได้มีน้อยลง และด้านทุนมนุษย์เดิมที่สะสมมาไม่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1. การเปรียบเทียบการประเมินด้านประสิทธิภาพการทำงานของลูกจ้างที่สูญเสียสมรรถภาพของนิ้วมือ มือ และแขนจากการประกอบอาชีพต่ำกว่าคนปกติ

การประเมินความสูญเสียทางเศรษฐกิจและสังคม	จำนวน	Mean	SD.	p-value
เพศ	300	2.77	0.693	0.460
ชาย	198	2.82	0.680	(0.003)*
หญิง	102	2.68	0.712	
อายุ	300	2.77	0.693	
	9	3.11	0.402	
	41	3.11	0.566	
	40	2.95	0.547	
	32	2.78	0.902	
	15-19 ปี	64	3.04	
	20-24 ปี	42	2.80	
	25-29 ปี	43	2.56	
	30-34 ปี	13	2.73	
	35-39 ปี	13	2.41	
	40-44 ปี	3	2.24	
	45-49 ปี		2.83	
	50-54 ปี			
	55-59 ปี			
	60 ปี ขึ้นไป			
ประสบการณ์การทำงาน	300	2.77	0.693	0.293
น้อยกว่า 1 ปี	9	3.11	0.426	
ตั้งแต่ 1 - 5 ปี	132	2.80	0.651	
เกินกว่า 5 - 10 ปี	75	2.68	0.664	
มากกว่า 10 ปี	84	2.77	0.792	
สถานภาพการสมรส	300	2.79	0.693	(0.001)*
โสด	110	2.94	0.579	
สมรสอยู่ด้วยกัน	158	2.63	0.763	
แยกกันอยู่	8	2.80	0.648	
ม่าย	11	2.66	0.000	
หย่า	13	3.15	0.511	

ตารางที่ 1. การเปรียบเทียบการประเมินด้านประสิทธิภาพการทำงานของลูกจ้างที่สูญเสียสมรรถภาพของนิ้วมือ มือ และแขนจากการประกอบอาชีพต่ำกว่าคนปกติ (ต่อ)

การประเมินความสูญเสียทางเศรษฐกิจและสังคม	จำนวน	Mean	SD.	p-value
ระดับการศึกษา	300	2.77	0.693	(0.026)*
ไม่ได้เรียน	4	3.00	1.77	
ประถมศึกษา	126	2.63	0.799	
มัธยมศึกษา	134	2.8	0.619	
อนุปริญญา	36	2.93	0.486	
อวัยวะที่สูญเสีย	300	2.77	0.693	(0.031)*
นิ้วมือ	229	2.70	0.738	
ง่ามนิ้วมือ	5	2.68	0.464	
มือ	38	3.06	0.487	
ข้อมือ	11	3.03	0.380	
แขนขาดเหนือศอก	2	2.75	0.354	
แขนขาดใต้ศอก	15	2.98	0.398	

* = p-value < 0.05

จากตารางที่ 1 ด้านประสิทธิภาพการทำงานของลูกจ้างที่สูญเสียสมรรถภาพของนิ้วมือ มือและแขนจากการประกอบอาชีพต่ำกว่าคนปกติ พบว่าลูกจ้างส่วนใหญ่เพศชายกับเพศหญิงมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน คือ คะแนนความคิดเห็นของเพศชายมีความคิดเห็นค่าเฉลี่ยมากที่สุด 2.82 ส่วนเพศหญิงมีค่าเฉลี่ย 2.68 ช่วงอายุของลูกจ้างมีความคิดเห็นแตกต่างกัน คือ ช่วงอายุ 15 - 19 ปีมีคะแนนความคิดเห็นค่าเฉลี่ยมากที่สุด 3.11 รองลงมา คือ ช่วงอายุ 30 - 34 ปี มีค่าเฉลี่ย 3.04 ประสบการณ์การทำงานของลูกจ้างมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน คือ ประสบการณ์การทำงานของลูกจ้างน้อยกว่า 1 ปี มีคะแนนความคิดเห็นค่าเฉลี่ยมากที่สุด 3.11 รองลงมา คือ ตั้งแต่ 1 - 5 ปี มีค่าเฉลี่ย 2.80 สถานภาพการสมรสของลูกจ้างมีความคิดเห็นแตกต่างกัน คือ สถานภาพการหย่ามีคะแนนความคิดเห็นค่าเฉลี่ยมากที่สุด 3.15 รองลงมา คือ สถานภาพโสดมีค่าเฉลี่ย 2.94 ระดับการศึกษาของลูกจ้างมีความคิดเห็นแตกต่างกัน คือ ระดับอนุปริญญา มีคะแนนความคิดเห็นค่าเฉลี่ยมากที่สุด 2.93 รองลงมา คือ ระดับมัธยมศึกษา มีค่าเฉลี่ย 2.80 ลูกจ้างที่มีอวัยวะที่สูญเสียสมรรถภาพการทำงานมีความคิดเห็นแตกต่างกัน คือ ลูกจ้างที่มีอวัยวะสูญเสียที่มีมือมีคะแนนความคิดเห็นค่าเฉลี่ยมากที่สุด 3.06 รองลงมา คือ ลูกจ้างที่มีอวัยวะสูญเสียที่แขนขาดใต้ศอกมีค่าเฉลี่ย 3.03

ตารางที่ 2. การเปรียบเทียบการประเมินด้านการสูญเสียการยอมรับจากปัจจัยภายนอก

การประเมินความสูญเสียทางเศรษฐกิจและสังคม	จำนวน	Mean	SD.	p-value
เพศ	300	2.79	0.650	0.932
ชาย	198	2.71	0.780	
หญิง	102	2.68	0.760	
อายุ	300	2.70	0.772	0.235
15-19 ปี	9	3.08	0.771	
20-24 ปี	41	2.72	0.723	
25-29 ปี	40	2.75	0.633	
30-34 ปี	32	2.96	0.778	
35-39 ปี	64	2.64	0.836	
40-44 ปี	42	2.61	0.694	
45-49 ปี	43	2.73	0.832	
50-54 ปี	13	2.42	0.672	
55-59 ปี	13	2.50	1.031	
60 ปี ขึ้นไป	3	2.08	0.382	
ประสบการณ์การทำงาน	300	2.79	0.650	0.704
น้อยกว่า 1 ปี	9	2.97	0.54	
ตั้งแต่ 1 - 5 ปี	132	2.77	0.64	
เกินกว่า 5 - 10 ปี	75	2.74	0.52	
มากกว่า 10 ปี	84	2.83	0.78	
สถานภาพการสมรส	300	2.70	0.772	(0.000)*
โสด	110	2.80	0.734	
สมรสอยู่ด้วยกัน	158	2.57	0.809	
แยกกันอยู่	8	3.69	0.395	
ม่าย	11	2.73	0.506	
หย่า	13	2.85	0.331	

ตารางที่ 2. การเปรียบเทียบการประเมินด้านการสูญเสียการยอมรับจากปัจจัยภายนอก (ต่อ)

การประเมินความสูญเสียทางเศรษฐกิจและสังคม	จำนวน	Mean	SD.	p-value
ระดับการศึกษา	300	2.70	0.772	0.291
ไม่ได้เรียนหนังสือ	4	2.25	0.612	
ประถมศึกษา	126	2.63	0.733	
มัธยมศึกษา	134	2.76	0.760	
อนุปริญญา	36	2.77	0.938	
อวัยวะที่สูญเสีย	300	2.70	0.772	(0.000)*
นิ้วมือ	229	2.60	0.785	
ง่ามนิ้วมือ	5	2.35	0.335	
มือ	38	3.15	0.727	
ข้อมือ	11	2.64	0.409	
แขนขาดเหนือศอก	2	3.00	0.000	
แขนขาดใต้ศอก	15	3.12	0.462	

* = p-value < 0.05

จากตารางที่ 2 ด้านการสูญเสียการยอมรับจากปัจจัยภายนอก พบว่าลูกจ้างส่วนใหญ่เพศชายกับเพศหญิงมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันคือ คะแนนความคิดเห็นของเพศชายมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด 2.71 ส่วนเพศหญิงมีค่าเฉลี่ย 2.68 ช่วงอายุของลูกจ้างมีความคิดเห็นแตกต่างกันคือช่วงอายุ 15 -19 ปีมีคะแนนความคิดเห็นค่าเฉลี่ยมากที่สุด 3.08 รองลงมาคือ ช่วงอายุ 30 -34 ปีมีค่าเฉลี่ย 2.96 ประสบการณ์การทำงานของลูกจ้างมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันคือประสบการณ์การทำงานของลูกจ้างน้อยกว่า 1 ปีมีคะแนนความคิดเห็นค่าเฉลี่ยมากที่สุด 2.97 รองลงมาคือมากกว่า 10 ปีมีค่าเฉลี่ย 2.83 สถานภาพการสมรสของลูกจ้างมีความคิดเห็นแตกต่างกันคือสถานภาพหย่ามีคะแนนความคิดเห็นค่าเฉลี่ยมากที่สุด 2.85 รองลงมาคือ สถานภาพโสดมีค่าเฉลี่ย 2.80 ระดับการศึกษาของลูกจ้างมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน คือ ระดับอนุปริญญา มีคะแนนความคิดเห็นค่าเฉลี่ยมากที่สุด 2.77 รองลงมาคือระดับมัธยมศึกษามีค่าเฉลี่ย 2.76 ลูกจ้างที่มีอวัยวะที่สูญเสียสมรรถภาพการทำงานมีความคิดเห็นแตกต่างกันคือลูกจ้างที่มีอวัยวะสูญเสียที่มีมือมีคะแนนความคิดเห็นค่าเฉลี่ยมากที่สุด 3.15 รองลงมาคือ ลูกจ้างที่มีอวัยวะสูญเสียที่แขนขาดใต้ศอกมีค่าเฉลี่ย 3.12

ตารางที่ 3. การเปรียบเทียบการประเมินด้านความสามารถในการสะสมทุนมนุษย์

การประเมินความสูญเสียทางเศรษฐกิจและสังคม	จำนวน	Mean	SD.	p-value
อายุ	300	2.79	0.650	(0.003)*
15-19 ปี	9	2.83	0.628	
20-24 ปี	41	3.01	0.670	
25-29 ปี	40	2.85	0.369	
30-34 ปี	32	2.91	0.741	
35-39 ปี	64	2.68	0.614	
40-44 ปี	42	2.77	0.782	
45-49 ปี	43	2.87	0.508	
50-54 ปี	13	2.35	0.662	
55-59 ปี	13	2.54	0.758	
60 ปี ขึ้นไป	3	1.77	0.681	
ประสบการณ์การทำงาน	300	2.79	0.65	0.704
น้อยกว่า 1 ปี	9	2.97	0.543	
ตั้งแต่ 1 - 5 ปี	132	2.77	0.640	
เกินกว่า 5 - 10 ปี	75	2.74	0.517	
มากกว่า 10 ปี	84	2.83	0.776	
สถานภาพการสมรส	300	2.79	0.650	(0.000)*
โสด	110	2.98	0.596	
สมรสอยู่ด้วยกัน	158	2.61	0.648	
แยกกันอยู่	8	2.76	0.283	
ม่าย	11	3.04	0.765	
หย่า	13	3.17	0.558	
ระดับการศึกษา	300	2.79	0.650	0.284
ไม่ได้เรียนหนังสือ	4	2.80	0.245	
ประถมศึกษา	126	2.72	0.629	
มัธยมศึกษา	134	2.81	0.705	
อนุปริญญา	36	2.95	0.503	

ตารางที่ 3. การเปรียบเทียบการประเมินด้านความสามารถในการสะสมทุนมนุษย์ (ต่อ)

การประเมินความสูญเสียทางเศรษฐกิจและสังคม	จำนวน	Mean	SD.	p-value
อวัยวะที่สูญเสีย	300	2.79	0.650	0.269
นิ้วมือ	229	2.75		
ง่ามนิ้วมือ	5	2.86		
มือ	38	3.01		
ข้อมือ	11	2.58		
แขนขาดเหนือศอก	2	2.95		
แขนขาดใต้ศอก	15	2.83		

* = p-value < 0.05

จากตารางที่ 3 ด้านความสามารถในการสะสมทุนมนุษย์ได้มีน้อยลง พบว่าลูกจ้างส่วนใหญ่เพศชาย กับเพศหญิงมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน คือ คะแนนความคิดเห็นของเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด 2.79 ส่วนเพศชายมีค่าเฉลี่ย 2.78 ช่วงอายุของลูกจ้างมีความคิดเห็นแตกต่างกัน คือ ช่วงอายุ 20 - 24 ปีมีคะแนนความคิดเห็นค่าเฉลี่ยมากที่สุด 3.01 รองลงมา คือ ช่วงอายุ 30 - 34 ปีมีค่าเฉลี่ย 2.91 ประสบการณ์การทำงานของลูกจ้างมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน คือ ประสบการณ์การทำงานของลูกจ้างน้อยกว่า 1 ปี มีคะแนนความคิดเห็นค่าเฉลี่ยมากที่สุด 2.97 รองลงมา คือ มากกว่า 10 ปี มีค่าเฉลี่ย 2.83 สถานภาพการสมรสของลูกจ้างมีความคิดเห็นแตกต่างกัน คือ สถานภาพหย่า มีคะแนนความคิดเห็นค่าเฉลี่ยมากที่สุด 3.17 รองลงมา คือ สถานภาพการเป็นม่าย มีค่าเฉลี่ย 3.04 ระดับการศึกษาของลูกจ้างมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน คือ ระดับอนุปริญญา มีคะแนนความคิดเห็นค่าเฉลี่ยมากที่สุด 2.95 รองลงมา คือ ระดับมัธยมศึกษา มีค่าเฉลี่ย 2.81 ลูกจ้างที่มีอวัยวะที่สูญเสียสมรรถภาพการทำงานมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน คือ ลูกจ้างที่มีอวัยวะที่สูญเสียที่มือ มีคะแนนความคิดเห็นมากที่สุด คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.01 รองลงมา คือ ลูกจ้างที่มีอวัยวะที่สูญเสียที่แขนขาดเหนือศอก มีค่าเฉลี่ย 2.95

ตารางที่ 4. การเปรียบเทียบการประเมินด้านทุนมนุษย์เดิมที่สะสมมาไม่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ เมื่อเกิดการพิการ

การประเมินความสูญเสียทางเศรษฐกิจและสังคม	จำนวน	Mean	SD.	p-value
เพศ	300	2.87	0.733	0.215
ชาย	198	2.91	0.740	
หญิง	102	2.80	0.718	
อายุ	300	2.87	0.733	(0.003)*
15-19 ปี	9	2.47	0.922	
20-24 ปี	41	3.01	0.750	
25-29 ปี	40	2.88	0.438	
30-34 ปี	32	3.02	0.639	
35-39 ปี	64	2.80	0.833	
40-44 ปี	42	2.63	0.766	
45-49 ปี	43	3.19	0.526	
50-54 ปี	13	2.56	0.716	
55-59 ปี	13	2.88	0.928	
60 ปี ขึ้นไป	3	2.08	1.010	
ประสบการณ์การทำงาน	300	2.87	0.733	0.863
น้อยกว่า 1 ปี	9	2.86	0.417	
ตั้งแต่ 1 - 5 ปี	132	2.87	0.794	
เกินกว่า 5 - 10 ปี	75	2.83	0.680	
มากกว่า 10 ปี	84	2.93	0.711	
สถานภาพการสมรส	300	2.87	0.733	(0.001)*
โสด	110	3.02	0.626	
สมรสอยู่ด้วยกัน	158	2.76	0.764	
แยกกันอยู่	8	3.34	0.963	
ม่าย	11	2.36	0.683	
หย่า	13	3.15	0.650	
การประเมินความสูญเสียทางเศรษฐกิจและสังคม	จำนวน	Mean	SD.	p-value
ระดับการศึกษา	300	2.87	0.733	0.611
ไม่ได้เรียนหนังสือ	4	2.81	0.239	
ประถมศึกษา	126	2.84	0.843	
มัธยมศึกษา	134	2.87	0.703	
อนุปริญญา	36	3.02	0.380	

ตารางที่ 4. การเปรียบเทียบการประเมินด้านทุนมนุษย์เดิมที่สะสมมาไม่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ เมื่อเกิดการพิการ (ต่อ)

การประเมินความสูญเสียทางเศรษฐกิจและสังคม	จำนวน	Mean	SD.	p-value
อวัยวะที่สูญเสีย	300	2.87	0.733	(0.000)*
นิ้วมือ	229	2.78	0.741	
ง่ามนิ้วมือ	5	3.05	1.19	
มือ	38	3.11	0.53	
ข้อมือ	11	3.00	0.418	
แขนขาดเหนือศอก	2	3.13	0.177	
แขนขาดใต้ศอก	15	3.58	0.639	

* = p-value < 0.05

จากตารางที่ 4 ด้านทุนมนุษย์เดิมที่สะสมมาไม่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ เมื่อเกิดการพิการ พบว่า ลูกจ้างส่วนใหญ่เพศชายกับเพศหญิงมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันคือ คะแนนความคิดเห็นของเพศชายมีความคิดเห็นค่าเฉลี่ยมากที่สุด 2.91 ส่วนเพศหญิงมีค่าเฉลี่ย 2.80 ช่วงอายุของลูกจ้างมีความคิดเห็นแตกต่างกันคือช่วงอายุ 45–49 ปีมีคะแนนความคิดเห็นค่าเฉลี่ยมากที่สุด 3.19 รองลงมาคือช่วงอายุ 30– 34 ปี มีค่าเฉลี่ย 3.02 ประสบการณ์การทำงานของลูกจ้างมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันคือ ประสบการณ์การทำงานของลูกจ้างมากกว่า 10 ปี มีคะแนนความคิดเห็นค่าเฉลี่ยมากที่สุด 2.93 รองลงมา คือ ตั้งแต่ 1 – 5 ปี มีค่าเฉลี่ย 2.87 สถานภาพการสมรสของลูกจ้างมีความคิดเห็นแตกต่างกัน คือ สถานภาพของการแยกกันอยู่ มีคะแนนความคิดเห็นค่าเฉลี่ยมากที่สุด 3.34 รองลงมา คือ สถานภาพหย่า มีค่าเฉลี่ย 3.15 ระดับการศึกษาของลูกจ้างมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันคือ ระดับอนุปริญญา มีคะแนนความคิดเห็นค่าเฉลี่ยมากที่สุด 3.02 รองลงมา คือ ระดับมัธยมศึกษา มีค่าเฉลี่ย 2.87 ลูกจ้างที่มีอวัยวะที่สูญเสียสมรรถภาพการทำงานมีความคิดเห็นแตกต่างกัน คือ ลูกจ้างที่มีอวัยวะสูญเสียที่แขนขาดใต้ศอก มีคะแนนความคิดเห็นค่าเฉลี่ยมากที่สุด 3.58 รองลงมา คือ ลูกจ้างที่มีอวัยวะสูญเสียที่แขนขาดเหนือศอก มีค่าเฉลี่ย 3.13

การเปรียบเทียบการประเมินความสูญเสียทางเศรษฐกิจและสังคมของลูกจ้างที่สูญเสียสมรรถภาพของ นิ้วมือ มือ และแขนจากการประกอบอาชีพ ภายหลังจากการได้รับการจ่ายค่าทดแทน คือ ด้านประสิทธิภาพการทำงานของลูกจ้างที่สูญเสียสมรรถภาพของนิ้วมือ มือ และแขนจากการประกอบอาชีพต่ำกว่าคนปกติ พบว่า ตัวแปรที่มีค่า p-value < 0.05 ซึ่งมีค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือตัวแปรที่ทำให้ลูกจ้างมีความคิดเห็นแตกต่างกัน คือ ช่วงอายุลูกจ้าง สถานภาพการสมรสของลูกจ้าง ระดับการศึกษาของลูกจ้าง และอวัยวะที่สูญเสียสมรรถภาพการทำงานของลูกจ้าง ส่วนด้านการสูญเสียการยอมรับจากปัจจัยภายนอกของลูกจ้าง พบว่ามีค่า p-value < 0.05 ซึ่งมีค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือตัวแปรที่ทำให้ลูกจ้างมีความคิดเห็นแตกต่างกัน คือ สถานภาพการสมรสของลูกจ้างและอวัยวะที่สูญเสียสมรรถภาพการทำงานของลูกจ้างส่วนด้านความสามารถในการสะสมทุนมนุษย์ได้มีน้อยลง พบว่ามีค่า p-value < 0.05 ซึ่งมีค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือตัวแปรที่ทำให้ลูกจ้างมีความคิดเห็นแตกต่างกัน คือ ช่วงอายุลูกจ้างและสถานภาพการสมรสของลูกจ้าง และส่วนด้านทุน

มนุษย์เดิมที่สะสมมาไม่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ เมื่อเกิดการพิการ พบว่ามีค่า $p\text{-value} < 0.05$ ซึ่งมีค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือตัวแปรที่ทำให้ลูกจ้างมีความคิดเห็นแตกต่างกัน คือ ช่วงอายุลูกจ้าง สถานภาพการสมรสของลูกจ้างและอวัยวะที่สูญเสียสมรรถภาพจากการทำงานของลูกจ้าง

4.6 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่มีผลต่อการได้รับการจ่ายค่าทดแทนตามประเภทการสูญเสียอวัยวะ

การสร้างตัวแบบถดถอยพหุ (Multiple Linear Regression Model) ของการได้รับการจ่ายค่าทดแทนตามประเภทการสูญเสียอวัยวะของลูกจ้าง ฟังก์ชันที่ใช้ในการศึกษาของการวิจัยนี้สามารถเขียนได้ดังนี้ $SOS = f(SEX, AGE, STATUS, EXP, EDU, AGE, PHY, WB)$ โดยที่ SOS = การได้รับการจ่ายค่าทดแทนตามประเภทการสูญเสียอวัยวะ, SEX = เพศ, AGE = อายุ SEX = เพศ, $STATUS$ = สถานภาพการสมรส EXP = ประสบการณ์การทำงาน, EDU = ระดับการศึกษา PHY = อวัยวะที่ได้รับการสูญเสีย, WB = อาชีพการทำงาน จะได้ตัวแบบถดถอยพหุคูณ (Regression Model) โดยวิธี Stepwise ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 การสร้างตัวแบบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่มีผลต่อการได้รับการจ่ายค่าทดแทนตามประเภทการสูญเสียอวัยวะ

ANOVA					
Model	Df	Sum of Square	Mean Square	F – Statistic	p-value
1. Regression	1	2529	2529	11.646	0.002 ^a
Residual	35	7601	2171		
Total	36	10130			
2. Regression	2	3455	1727	8.797	0.001 ^b
Residual	34	6675	1963		
Total	36	10130			

^a.Predictors: (Constant), PHY; ^b.Predictors: (Constant), PHY, AGE: $p\text{-value} < 0.05$

Coefficients					
Model	Unstandardized		Standardized	t – Statistic	p-value
	B	Sum o	Beta		
1. (Constant)	14558.484	42816.583		0.340	0.736
PHY	42861.808	12559.682	0.500	3.413	0.002
2.(Constant)	190704.100	90783.198		2.101	0.043
PHY	39379.054	12049.570	0.459	3.268	0.002
AGE	-4337.689	1998.186	-0.305	-2.171	0.032

$p\text{-value} < 0.05$

จากตารางที่ 5 ตัวแบบการได้รับการจ่ายค่าทดแทนตามประเภทการสูญเสียอวัยวะของลูกจ้างมีค่า $p\text{-value} = 0.001 < 0.05$ จึงสามารถสรุปผลได้ว่าตัวแปรที่มีผลต่อการได้รับค่าทดแทนการการจ่ายค่าทดแทนตามประเภทการสูญเสียอวัยวะของลูกจ้างมีความสัมพันธ์ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งจะได้สมการถดถอยพหุคูณของตัวแปรที่มีผลต่อการได้รับการจ่ายค่าทดแทนตามประเภทการสูญเสียอวัยวะของลูกจ้าง ดังสมการนี้คือ $SOS = 190704.100 + 39379.054 \text{ PHY} - 4337.689 \text{ AGE}$

นั่นคือ การได้รับการจ่ายค่าทดแทนตามประเภทการสูญเสียอวัยวะของลูกจ้างมีความสัมพันธ์กับอวัยวะที่ได้รับการสูญเสียของลูกจ้าง และอายุของลูกจ้าง

5. สรุปและอภิปรายผล

ลูกจ้างส่วนใหญ่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ดีโดยไม่ต้องมีผู้ดูแลเพราะส่วนใหญ่สูญเสียนิ้วมือ อาศัยอยู่กับครอบครัวยังคงทำงานที่เดิมต่อไป แต่ลักษณะการทำงานแตกต่างไปจากเดิม นอกจากนี้ยังมีกำลังใจที่ดีสามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อนร่วมงานได้ ลูกจ้างส่วนใหญ่เป็นคนต่างจังหวัดจึงพักอาศัยในบ้านเช่า/ห้องเช่ากับสามี/ภรรยา มีคนที่ต้องเลี้ยงดู/ดูแลรับผิดชอบซึ่งมักเป็นบิดา/มารดา สามารถปรับตัวเข้ากับครอบครัวได้ ปัญหา/อุปสรรคของลูกจ้างในการดำรงชีวิตในปัจจุบันนั้น ส่วนใหญ่ทำงานไม่สะดวก/ทำได้ไม่เต็มที่ ลูกจ้างส่วนใหญ่มีสถานะสุขภาพทางกาย จิต ปัญญาและสังคมค่อนข้างปกติ ดูแลช่วยเหลือตัวเองได้ยกเว้นแต่ในช่วงเวลาหลังจากประสบอันตราย ในตอนแรกที่จำเป็นต้องมีผู้ดูแลเพราะยังไม่คุ้นเคยต่อการช่วยเหลือตัวเอง ซึ่งยังต้องอาศัยเวลาในการปรับตัว แต่ลูกจ้างมีความเห็นว่าตนเองมีสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมแย่ลงกว่าเดิม เพราะมีข้อจำกัดในการทำงานที่ใช้นิ้วมือหรือมือไม่ถนัดเหมือนเดิม ทำให้สูญเสียโอกาสในการทำงานที่จะหารายได้ให้มากขึ้น หรือได้รับความก้าวหน้าในการทำงาน ซึ่งนับว่าเป็นความสูญเสียทางเศรษฐกิจและยังมีความรู้สึกว่าตนเองมีปมด้อย และอายเพื่อนซึ่งนับว่าเป็นความสูญเสียทางสังคมที่ประเมินค่าไม่ได้ ลูกจ้างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการประสบอันตรายที่มีผลกระทบ ด้านเศรษฐกิจ คือ รายได้ลดลง/ขาดรายได้ และทำงานไม่ได้ตามปกติ ต้องเปลี่ยนหน้าที่การงาน ด้านครอบครัวคือ ขาดรายได้มาเลี้ยงดูครอบครัว และครอบครัวแตกแยกไม่มีความสุข ด้านสังคมคือ มีผลกระทบทางด้านจิตใจ และถูกสังคมดูถูก อายเพื่อน เพราะมีอวัยวะไม่ครบสอดคล้องกับความคิดเห็นของครอบครัวหรือผู้ดูแล

การเปรียบเทียบการประเมินความสูญเสียทางเศรษฐกิจและสังคมของลูกจ้างที่สูญเสียสมรรถภาพของนิ้วมือ มือ และแขนจากการประกอบอาชีพ ภายหลังจากการได้รับการจ่ายค่าทดแทนคือ ด้านประสิทธิภาพการทำงานของลูกจ้างที่สูญเสียสมรรถภาพของนิ้วมือ มือ และแขนจากการประกอบอาชีพต่ำกว่าคนปกติ ด้านการสูญเสียการยอมรับจากปัจจัยภายนอก ด้านความสามารถในการสะสมทุนมนุษย์ได้มีน้อยลง และด้านทุนมนุษย์เดิมที่สะสมมาไม่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ ส่วนใหญ่จะขึ้นอยู่กับตัวแปรช่วงอายุลูกจ้าง สถานภาพการสมรสของลูกจ้าง ระดับการศึกษาของลูกจ้าง และอวัยวะที่สูญเสียสมรรถภาพการทำงานของลูกจ้าง อย่างมีค่านัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ การได้รับการจ่ายค่าทดแทนตามประเภทการสูญเสียอวัยวะของลูกจ้าง มีความสัมพันธ์กับอวัยวะที่ได้รับการสูญเสียของลูกจ้างจากการทำงานจากการประกอบอาชีพ และอายุของลูกจ้าง ซึ่งจะได้สมการของตัวแปรที่มีผลต่อการได้รับการจ่ายค่าทดแทนตามประเภทการสูญเสียอวัยวะของลูกจ้าง ดังสมการนี้คือ $SOS = 190704.100 + 39379.054 \text{ PHY} - 4337.689 \text{ AGE}$

ดังนั้นการได้รับการจ่ายค่าทดแทนตามประเภทการสูญเสียอวัยวะของลูกจ้างจึงควรพิจารณาจากอวัยวะที่ได้รับการสูญเสียของลูกจ้าง และอายุของลูกจ้าง จากกรณีศึกษาเรื่อง “ชีวิตการทำงานของลูกจ้างพิการในประเทศไทย” โดย สุรพล ปธานวนิชและคณะ (2541)

ข้อเสนอแนะจากการวิจัยมีความเห็นว่ารัฐบาลควรกำหนดนโยบายและการดำเนินการช่วยเหลือหลังจากที่ลูกจ้างประสบอันตรายจนสูญเสียนิ้วมือ มือและแขนจากการประกอบอาชีพ ได้แก่ 1) ทบทวนความช่วยเหลือหลังจากลูกจ้างประสบอันตราย เนื่องจากลูกจ้างสูญเสียโอกาส สูญเสียรายได้ ในการที่จะเลือกอาชีพและหางานใหม่ 2) ควรหาแนวทางติดตามเพื่อให้ความช่วยเหลืออย่างต่อเนื่องสำหรับลูกจ้างที่ไม่สามารถทำงานอีกต่อไปได้ เนื่องจากลูกจ้างที่ประสบอันตรายเป็นผู้ที่มีรายได้น้อย มีภาระที่ต้องเลี้ยงดูหรือดูแลบุคคลในครอบครัว และยังต้องเสียค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลจริงสูงกว่าค่ารักษาพยาบาลที่ได้รับความช่วยเหลือจากหน่วยงานที่ดูแล ทำให้ประสบกับความยากลำบากในการดำรงชีวิต ลูกจ้างควรได้รับค่ารักษาพยาบาลตามที่ได้จ่ายจริง 3) กำหนดมาตรการติดตามดูแลสถานประกอบการที่มีลูกจ้างประสบอันตรายให้มีการปรับปรุงระบบความปลอดภัย และมีแนวทางดำเนินการตัดสิทธิบางประการหากพบว่ามียู้งานในสถานประกอบการประสบอันตรายเพิ่มขึ้น 4) ทบทวนการจัดหาหรือให้อวัยวะเทียมแก่ลูกจ้างโดยให้ถือว่าเป็นสวัสดิการของรัฐบาลเพื่อช่วยให้ลูกจ้างสามารถทำงานได้ตามปกติหรือเกือบปกติ 5) ส่งเสริมให้มีการประดิษฐ์คิดค้นอุปกรณ์ช่วยให้ลูกจ้างประกอบอาชีพได้เหมือนปกติ 6) ออกกฎหมายควบคุมดูแลสถานประกอบการให้มั่นนโยบายในการรับลูกจ้างให้ทำงานในสถานประกอบการของตนเองเพื่อให้มีรายได้ต่อไป และรายได้ไม่ควรต่ำกว่าเดิมแม้จะทำงานในลักษณะงานใหม่ หรือหางานในสถานประกอบการอื่นให้แก่ลูกจ้างทำต่อไป 7) ทบทวนค่าชดเชยที่ให้ตามกฎหมายให้มีความเหมาะสมกับลูกจ้าง จากที่กล่าวมาจึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจที่จะทำการศึกษาต่อไป ในเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ 1) เรื่องการประเมินผลกระทบความสูญเสียจากการทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม ศึกษากรณีอันตรายที่เกิดเกี่ยวกับนิ้วมือ มือและแขนจากการประกอบอาชีพ 2) เรื่องการศึกษาการส่งเสริมอาชีพและการมีงานทำของลูกจ้างที่สูญเสียนิ้วมือ มือและแขนจากการประกอบอาชีพ 3) เรื่องการประเมินค่าทดแทนทางกฎหมายที่เหมาะสมสำหรับลูกจ้างที่สูญเสียสมรรถภาพของนิ้วมือ มือและแขนจากการประกอบอาชีพ

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

สำนักงานกองทุนเงินทดแทน กองวิจัยและพัฒนา สำนักงานประกันสังคม กระทรวงแรงงาน (2555)

“รายงานสถานการณ์สถิติการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วย เนื่องจากการทำงาน ปี 2550 -2554”

สำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร. (2554) “รายงานผลการสำรวจความพึงการและภาวะทุพพลภาพ พ.ศ. 2554.”

สุดาศิริ มัทวพันธ์ (2519). “เงินทดแทนในกฎหมายแรงงาน.” วิทยานิพนธ์ปริญญานิติศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปี 2519.

มงคล เทียนประเทืองชัย (2539). “การจัดสวัสดิการแรงงานของไทย กรณีศึกษากองทุนเงินทดแทนและกองทุนประกันสังคม.” วิทยานิพนธ์ปริญญานิติศาสตรมหาบัณฑิตมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตประจำปี 2539.

อรพินทร์ พิทักษ์มหาเกตุ (2537). ปัญหาการเข้าสู่แรงงานของคนพิการที่เคยได้รับการฟื้นฟูอาชีพจากศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการ. รายงานการวิจัยทุนสนับสนุนจากคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติประจำปี 2537.

สุรพล ปธานวนิช (2541). รายงานการวิจัยเรื่องชีวิตการทำงานของลูกจ้างพิการในประเทศไทย สาขาพัฒนาแรงงานและสวัสดิการ คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประจำปี 2541.

ศรีศักดิ์ สุนทรไชย, รัฐวิชญ์ จิวสวัสดิ์. (2547). ผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของลูกจ้างที่สูญเสียมือจากการประกอบอาชีพ. รายงานการวิจัยทุนสนับสนุนจากสำนักงานประกันสังคม ประจำปี 2547.

ปิยนุช รัตกุล (2548). สถาบันไทยวิจัยและการศึกษาเพื่อพัฒนา การประเมินผลกระทบความสูญเสียจากการทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม: ศึกษากรณีอันตรายที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับตา. รายงานการวิจัยทุนสนับสนุนจากสำนักงานประกันสังคม ประจำปี 2548.

สุพิชา ชลวานิช (2546). “แผนการประกอบอาชีพของคนพิการ ภายหลังสำเร็จการฝึกอาชีพจากศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการ” วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์, ประจำปี 2546.

เกรียง กิจบำรุงรัตน์. (2556). “ตัวแบบการถดถอยลอจิสติกเชิงอันดับสำหรับคณะวิชาและการวิเคราะห์เกรดนักศึกษา” (Ordinal Logistic Regression Model for Faculty and Student Grade Analysis) วารสารวิชาการ (Veridian E- Journal) มหาวิทยาลัยศิลปากร ปีที่ 6 ฉบับเดือนมกราคม – เมษายน 2556.

สรารัตน์ เรืองฤทธิ์, ศรัญญา เบญจกุล, จุฑาธิป ศิลบุตร. (2559). “ปัจจัยทำนายคุณภาพชีวิตการทำงานของทันตภิบาลในโรงพยาบาลส่งเสริมคุณภาพตำบล เขตบริการสุขภาพที่ 5 กระทรวงสาธารณสุข”

Veridian E-Journal Humanities, Social Science and Arts Silpakorn University Vol.9 No.3
September–December 2016 pages 1604 - 1617.

- เกรียง กิจบุรุษรัตน์. (2559). "การวิเคราะห์ปัจจัยข้อมูลของอัตราส่วนทางการเงินของสหกรณ์ภาคการเกษตร และสหกรณ์นอกภาคการเกษตร ประจำปี 2558" (An Analysis of Data Financial Ratio Factors of Agricultural Cooperatives and Non Agricultural Cooperatives in 2015)
Veridian E- Journal Science and Technology Silpakorn University Vol.4 No. 2
January – February 2017
- เกรียง กิจบุรุษรัตน์. (2560). "ตัวแบบการถดถอยแบบมัลติโนเมียลลอจิสติกเพื่อการจัดกลุ่มการเรียนรู้และตัวแบบการถดถอยลอจิสติกเชิงอันดับสำหรับการวิเคราะห์เกรดนักศึกษา" (Multinomial Logistic Regression Model for Learning Classification and Ordinal Logistic Regression Model for Student Grade Analysis) Veridian E- Journal Science and Technology Silpakorn University Vol.4 No. 2 March – April 2017
- สุวิตา ศักดิ์ชัยนันท์ (2011). Comparison of confidence interval estimation methods for the difference of two population means for lognormal distribution Veridian E-Journal, SU Vol.4 No. 2 September – December 2011
- กรรณิการ์ จักรกรรต (2012). "Learning Achievement in Mathematics on Linear Equation with one Variable Problem - Solving for Mathayomsuksa 2 by using the Guided Discovery" Veridian E-Journal, SU Vol.5 No. 1 January – April 2012